

“Hereu es gasta tots els diners de l’ajuntament en la seva campanya”

Diu l’alcalde Hereu que vostè és una “amença” i que serà un “alcalde feble” perquè no podrà fer una “defensa insubornable” de Barcelona. El fet de tenir Mas al palau de l’altra banda de la plaça de Sant Jaume us arronsaria?

—No, home, no. L’alcalde s’equivoca perquè, després d’haver estat ell un munt d’anys essent la veu del seu amo i de la Generalitat, sense barallar-s’hi, ara s’adona que allò que li va bé és tot el contrari. No ha de ser ni l’una cosa ni l’altra. Aquests taticismes són ridículs. Un alcalde ha de fer d’alcalde i pensar en la ciutat de Barcelona en tot moment. No ha de buscar la baralla oportunista contra la Generalitat. L’altre dia també va tractar els consellers de “consellerets” i “mers comptables”. Crec que és un gravíssim error. El respecte envers els consellers i la Generalitat ha de ser total. Quan tens picabaralles han de ser per coses serioses i discutint-se per allò que necessita Barcelona. Però no s’ha de menystenir els consellers, sinó que calen plantejaments seriosos. Encara més quan la situació econòmica de la Generalitat és la que és i el deute l’han creat ells. És un atreviment molt gran prendre segons quines actituds quan és el teu partit que ha portat el país al límit de la catàstrofe. Això ha obligat el president Mas a prendre unes mesures complicades per a sortir de la situació on ens ha portat aquesta gent.

—L’alcalde afirma que Barcelona es distingeix de les altres grans ciutats de l’estat espanyol pel seu benfer en el pla econòmic.

—És veritat que Barcelona no té un deute elevat. És de 700 milions d’euros, i el de Madrid és de 7.000 milions. Però el problema no és només el deute. També és problemàtic que hi hagi dèficit. Ara el dèficit és superior al permès i obliga la Generalitat a tutelar-nos i a nosaltres a fer un pla d’estabilitat

JORDI PLAY

El candidat de CiU a l’Ajuntament de Barcelona, Xavier Trias (Barcelona, 1946), retreu a l’alcalde Hereu que cerqui l’enfrontament amb la Generalitat i enumera les idees que ha portat de Nova York sobre urbanisme i estalvi energètic.

econòmica per als tres anys vinents. Aquesta teoria que estem tan bé no és certa. No som en una situació desesperada com la Generalitat. Tinc ganes de veure què trobem quan nosaltres en-

trem a l’ajuntament: si tot allò que ens expliquen és veritat o no. Veient aquest estil tan estrany que tenen, començo a dubtar-ne.

—Us hauríeu estimat més d’enfrontar-vos a Montserrat Tura?

—No. Tant me fa. Quin és l’únic problema que té el senyor Hereu? Que es gasta tots els diners de l’ajuntament en la seva campanya electoral, cosa que em sembla lamentable i vergonyosa. Quan hom veu els diners que gasta aquest senyor en la seva promoció personal és molt trist i lamentable. També és cert que això ens dona arguments per a explicar què s’ha de fer quan s’és alcalde. Tant me fa Hereu com Tura. Les enquestes ens continuen essent favorables; per tant, nosaltres hem de treballar i deixar-nos d’històries.

—Calia anar a Nova York a presentar la candidatura a alcalde de Barcelona?

—Vaig anar a Nova York a parlar amb gent que ens assessora de la Universitat de Columbia i del MIT. És interessant de discutir les nostres propostes amb els estudiants i inves-

tigadors d'allà. Va ser un viatge molt interessant, molt positiu, que ha creat vincles de col·laboració que ens aniran molt bé. Penso que sí que calia anar-hi. A Nova York i a Boston és bo d'anar-hi. Se n'aprèn, hi veus coses positives i aprens que tens potencialitats que no explotes. Per exemple, vàrem veure l'empresa que tenen per a fer pisos socials i és molt interessant. També és interessant de veure l'empresa que gestiona el port, aeroports i infraestructures: és una altra eina que hem de ser capaços de crear.

—**Es tracta d'importar aquest model d'empresa de construcció d'habitatges socials?**

—No tot és importable, però sí que dona idees: es basen molt en el partenariat públic-privat i recapten molts diners del sector privat a través de bons desgravables. És molt interessant. Donen idees de les possibilitats que ofereix aquest partenariat públic-privat.

—**També heu visitat projectes d'autosuficiència energètica. Es pensen aplicar a Barcelona?**

—El MIT hi té molt d'interès perquè la ciutat de Barcelona té aquest desenvolupament d'illes d'eixampla creades per Cerdà. Ells veuen aquestes illes com una possibilitat de desenvolupar projectes d'autosuficiència, d'autogeneració energètica. No és podrà desenvolupar a curt termini, però sí a mitjà o llarg termini, tenint en compte com evoluciona el mercat de l'energia al món.

—**Quina és la proposta per a fer autosuficients les illes de l'Eixample?**

—Pots fer que les noves construccions o les restauracions que es facin permetin d'instal·lar plaques solars, que s'hi puguin fer servir les aigües residuals... És molt interessant perquè després, amb la suma d'illes, es pot aconseguir un desenvolupament més sostenible que el que tenim actualment. Si tinguéssim una estructura de ciutat diferent, seria impossible, però amb aquestes illes de l'Eixample sí que es pot fer.

—**Això s'incorporarà al programa de CiU per Barcelona?**

—Ho incorporarem i ho desenvoluparem. Insisteixo que algunes d'aquestes propostes no són a curt termini, però sí a mitjà termini. Igual com la proposta d'incorporar una part del port

JORDI PLAY

“Això que estem tan bé econòmicament no és cert. Tinc ganes de veure què trobem quan arribem a l'ajuntament”

a la ciutat. No és una proposta per a fer en cinc anys, però sí un plantejament a deu o quinze anys.

—**En què consisteix aquesta incorporació del port?**

—Ells, allà, fan servir zones lligades al port per a desenvolupar la ciutat. Es fa sobre terreny públic, que no pots

vendre, però sí que pots gestionar, per exemple, per a centres de recerca o residències d'investigadors o universitaris. Podem somniar i inventar noves coses que ens permetin de fer un salt endavant.

—**Amb qui preferiríeu pactar després de les eleccions?**

—Amb ningú.

—I si heu de pactar amb algú, amb qui preferiu pactar?

—Amb ningú. A nosaltres ens interessa obtenir un resultat amb el qual puguem governar en minoria. No és impossible, governar sol. Vol dir que de vegades governe en minoria però col·labores amb gent diferent, pots incorporar al govern gent independent o bons interlocutors amb diversos partits. Aquesta és la línia bona. Segons quin resultat surti, veurem què fem. Les enquestes ens permeten de somniar una situació que no ens lliga de mans i peus amb ningú.

—La resta de partits podria sumar més que no pas CiU.

—Veig molt, molt, molt difícil que Esquerra, el PP, els socialistes i Iniciativa es posin d'acord per a anar tots contra nosaltres.

—Pactaríeu amb el PP?

—No hi entrem. La nostra posició tampoc no és negativa, sinó diferent. Volem governar la ciutat i podem rebre col·laboracions de tothom absolutament. En segons quins aspectes, de tothom. Tindrem una actitud oberta. La gestió de l'ajuntament no és com un parlament. Es tracta de posar-nos d'acord sobre projectes. Si l'oposició ofereix projectes interessants també direm que sí.

—Amb qui creieu que seria més fàcil de posar-se d'acord en projectes concrets?

—Amb tothom qui tingui clara la lleialtat, que és bàsica, i que entengui que un govern és una cosa col·legiada: això vol dir que es reuneix, pren decisions i s'apliquen, i al qui no li agrada s'aguanten o deixa el govern. No es pot ser en un govern que pren decisions, dir que no t'agraden però no sortir-ne. Això ha passat a la Generalitat i és un desgavell. Dóna una imatge de gran feblesa. És evident que nosaltres tenim uns plantejaments i una filosofia, que la nostra proposta és buscar línies d'actuació cap a un partenariat públic-privat i que nosaltres posarem com a prioritat la qualitat de vida de la gent, és a dir, l'atenció de serveis de les persones. Aquest serà un aspecte bàsic i, si no hi estan d'acord, no es podrà anar per aquesta via.

—Aquest és l'eix bàsic de l'anomenada "regeneració urbana" de Barcelona?

—Tenim uns reptes bàsics: la lluita contra la desocupació —per la qual cosa l'ajuntament no ho pot fer tot, però sí que pot ser un facilitador de l'activitat econòmica, tant en indústria, serveis o turisme com en noves tecnologies. No podem tenir un 30% de fracàs escolar i, per tant, tot i no ser una cosa en mans totalment de l'ajuntament, sí que hem de treballar per a ser capdavanters en coneixement. I dedicarem esforços a l'educació, la universitat i la formació professional. En tercer lloc, volem ser un referent en qualitat de vida i això inclou des dels carrers —que siguin nets i hi hagi ordre, seguretat i convivència— fins a tots els serveis ciutadans. A banda tot això, que és el model, també tindrem cura de les formes. En aquesta ciutat, les formes democràtiques es perden constantment. Hi ha d'haver formes de participació, d'apropament a la gent, i hem de saber que quan es vota una cosa a l'ajuntament, allò que s'aprova s'ha de complir. No pot ser que es voti i no es faci.

—A què us referiu?

—A moltes coses que en aquest ajuntament han aprovat la majoria de regidors del plenari i després no s'han complert. Es vota que no es farà una muntanya russa al Tibidabo i l'ajuntament la fa igualment. Això és insòlit. Quan sigui alcalde, si l'oposició presenta coses positives, no tan sols les acatarem sinó que hi votarem a favor. No votarem contra coses positives.

—Laporta fa menys mal a les llistes d'Esquerra que no a les de Solidaritat?

—No és el meu problema. El senyor Laporta i els senyors d'Esquerra i Solidaritat tenen molts problemes en què jo no em vull ficar. Vagi on vagi li desitjo molt d'èxit, però no m'hi fico ni m'hi ficaré. Màxim respecte. Ens ho mirem amb atenció, perquè tot plegat sembla un desgavell, però no ens afecta.

—No és igual que es presentin separats Esquerra i Solidaritat que no pas que es presentessin junts.

—A mi no m'afecta. Deu afectar el Senyor Portabella i el senyor Laporta. És cosa d'ells si treuen els percentatges per a entrar o no. Tampoc no crec que sigui bo per al país que els partits que volen la independència tinguin aquests problemes.

—Anireu a votar el 10 d'abril?

—Sí, crec que és un compromís que tenim; que tinc, personalment. Crec que s'ha d'anar a votar. Això és fomentat per la iniciativa civil del país; crec que seria millor fer-ho en una altra data, després de les eleccions, però ja els ho vaig dir. I no tan sols hi participo, sinó que CDC hi col·labora, en les consultes.

—Què votareu?

—Tothom sap que votaré que sí. També penso que s'ha d'explicar bé: per què tenim dret a decidir i què vol dir el sí. També és cert que ens trobem en una situació que hem de convèncer la gent que el tracte econòmic que rebem és una barbaritat. La crisi i la situació creada per una gestió catastròfica a la Generalitat farà que ens adonem més que mai del maltractament econòmic que rebem. Ara estem en una situació econòmica molt difícil i encara hem d'aportar unes quotes de solidaritat invertebrables en aquest context.

—Heu fet una trajectòria política en sentit contrari a la majoria de polítics, que primer són alcaldes i després consellers o caps de grup a Madrid.

—Sí, perquè no em pensava dedicar a la política. Hi vaig entrar a través de la sanitat. Sóc un metge i el conseller de llavors, el doctor Laporte, em va demanar que entrés a ajudar-lo en el moment que rebíem els traspassos i havíem de transformar la sanitat del país. Així vaig descobrir la política activa, però jo pensava continuar fent de metge. I sempre dic que he estat feliç fent política. He vist com es transformava la sanitat del país; vaig tenir la confiança del president per ser a Presidència; després vaig estar a Madrid i, evidentment, ja no sóc metge. M'he convertit en polític. I els dos partits, Convergència i Unió, em van proposar d'optar a l'ajuntament. Això exigia una cosa important que tots dos partits han complert, cosa que els agraeixo molt. Això només es guanya amb constància i s'hi ha de treballar molts anys. Ara ens trobem en disposició de guanyar a l'ajuntament i poder servir la nostra ciutat, que necessita una sacsejada perquè som en hores baixes, de pèrdua d'il·lusió dels ciutadans.

Alex Milian